

DEN USYNLIGE DRENG

DEN USYNLIGE DRENG

kolofon

isbn: 12343897247910

hsadhk ad o
djsa joijs
asd sdada

Før historien

Da Morti Vizki døde 27. september 2004 41 år gammel, efterlod han et ikke helt færdigskrevet manuskript til Den Usynlige Dreng. Væggene i hans stue på Skt. Jørgens Allé var dekorerede med de billeder som Christian Skeel havde skabt til historien. Magiske billeder sat op med tape og tegnestifter og med bl.a. Ellevelingerne og Kunstlysmanden på.

Morti havde som vanligt sikret sig, at kopier af det håndskrevne manuskript var sikkert placeret hos venner, for tænk nu hvis lejligheden brændte. På den måde havde den angste digter også sikret sig, at Den Usynlige Dreng fik et par ambassadører. Én af dem er Heino Byrgesen, den anden mig selv. Sammen med Christian Skeel har vi genlæst manuskriptet. Nu med bevidstheden om, at der ikke ville komme flere ord til historien. Nok manglede der noget i midterdelen, men da Mortis hjerte pludselig stoppede var historien jo færdig – eller i hvert fald slut.

Det håndskrevne manuskript indeholdt meget få rettelser eller overstregninger, og det har ikke været svært for os hverken at tyde skriften eller se Mortis hensigt med afsnittenes placering i forhold til hinanden.

Samarbejdet om Den Usynlige Dreng begyndte i 2002, men som altid har aftalen mellem Skeel og Vizki været, at de har fulgt hinandens arbejde tæt, men uden at kommentere eller foreslå ændringer i det, der kom ud af det. Christian Skeel har stået for den endelige tilrettelæggelse af ord og billeder, ligesom han har gjort det med deres tidligere bøger Rejsebog (2002) og Vej (2003). Herved har han med sine egne ord egentlig blot fulgt den bog, som også Vizki så for sig, det sidste stykke. Efter sammensmeltningen af ord og billeder holdt både han og ambassadørerne op med at sige, at der manglede noget. Menneskets trang til at danne sammenhænge fornægter sig ikke.

Stregerne mellem stjernerne trækker vi jo også selv, så vi kan se en Karlsvogn og en Stenbuk.

Kamilla Löfström,Vesterbro, september 2006

DEN USYNLIGE DRENG

25.11.2002

I

Nu må du høre efter, for jeg vil fortælle dig om mit sørgelige, men også spændende og intense liv i Den Fortryllede Skov.

Jeg hedder Sylvester, og det betyder Skovdrengen, men det helt specielle ved mig er, at jeg er usynlig. Når du møder mig en dag, vil du ikke kunne se mig. Jeg er ni år gammel og jeg har vist nok altid været usynlig, men det har jeg egentlig ikke nogen til at bekræfte, for jeg har ingen mor eller far. Min mor og far er enten døde, eller også er de stukket af fra Den Fortryllede Skov, da jeg var helt lille.

Så det er mig selv, der har døbt mig Sylvester. Det er mig selv, der har talt årene ved at snitte et mærke i Træet Med Den Røde Spindeltrappe, hver gang jeg har haft fødselsdag, og min fødselsdag, det er hver nytårsaften, når jeg kan se alt fyrværkeriet inde over New York, hvor jeg aldrig har været.

Jeg er ret lille af min alder, men det gør jo ikke så meget, når man er usynlig.

Du kan nok forstå, at det både har fordele og ulemper at være usynlig. Fordelen er, at når jeg skal spise, kan jeg let liste mig ind på en hare, en vaskebjørn, ja, selv en kronhjort og dræbe dem med en stor sten. Selvfølgelig tager det lang tid at slå en hjort helt ihjel med en sten, men i en alder af ni har jeg efterhånden fået håndlaget!

Stenen, jeg bruger til at dræbe dyrene med, er jo ikke usynlig, men dyrene undrer sig faktisk ikke over en flyvende sten. Jeg, Sylvester, dufter ligesom mosset og træerne, så dyrene kan heller ikke lugte mig, eller få færten af mig, inden jeg har ramt dem. Det eneste, jeg ikke kan lide, er ild, så jeg steger ikke kødet. Jeg er ikke bange for ild, jeg kan bare ikke så godt lide det. Men sådan en rå vaskebjørn med blåbær til er skam mums for Sylvester.

(Jeg kan bedst lide at smovse i den del af vaskebjørnens hjerne, der hedder hypothalamus. For hypothalamus giver kræfter).

II

Jo, for resten, jeg kan heller ikke så godt lide hende Lili, der bor oppe på Det Hvide Slot i den anden ende af skoven. Jeg er ikke bange for Lili, jeg tror bare ikke så godt jeg kan lide hende, og så er hun ældgammel, mindst fyrré år vil jeg skyde på. Nu er det ikke så tit jeg er stødt på hende, for hun kommer næsten aldrig ud af Det Hvide Slot.

Men når det er tordenvejr, vover jeg mig som regel op i nærheden af slottet, for der giver træerne mere læ – der blæser og stormer det ikke så vildt.

Så ligger jeg med åbne øjne og sover. Når et lyn så slår ned, kan jeg undertiden se skyggen af Lili stå i det store midtervindue på Det Hvide Slots første sal.

Lili står dér, helt skaldet og fed, og jeg er i hvert fald glad for, at jeg er usynlig, så hun ikke kan få øje på mig. Eller jeg tror ikke hun kan se mig ... Lynene og tordenen gør det hele så uhyggeligt.

Men nu kommer HISTORIEN:

En morgen, hvor det netop havde været tordenvejr og jeg var søgt op til slottet for at skjule mig for regnen – regnen er jo lige glad, om man er usynlig eller ej – vågnede jeg fortumlet ved at jeg hørte én, der trak vejret meget tungt helt tæt ved mig. Jeg rejste mig halvt op i græsset og gned mine små dukkeøjne. Lige foran mig stod Lili.

- Er her nogen? råbte hun.

Jeg lå musestille.

- Jeg kan mærke, at her er nogen, råbte hun.

III

Med ét var jeg lysvågen.

Jeg kom lynsnart på benene og løb ad stierne ned til min egen del af skoven. Da jeg var kommet derned, gik jeg lidt roligere ned til dammen for at plukke jordbær og sådan noget til morgenmad.

Og også for at se, om Ellevelingerne var hjemme.

Ellevelingerne er elleve enæggede tvillingesøstre, som bor nede ved dammen, og de er alle sammen mine venner.

Ellevelingerne var gudskelov stået op. De var ved at frisere hinandens gyldne, lange hår.

- Det er mig, Sylvester, der rasler i løvet, sagde jeg, for at de ikke skulle blive forskrækkede.

- Hej, Sylle, råbte de i kor.

Ellevelingerne taler tit i kor, fordi de tænker det samme på samme tid.

- Hej, Ellevelinger. Jeg bliver nødt til at spørge jer om noget, som ligger mig meget på sinde.

- Hvad er det, der ligger dig meget på sinde, Sylle? spurgte søstrene og holdt inde med friseringen.

- Jo, altså, kender I hende den tykke, skaldede, frygtelig fede Lili, der bor oppe på Det Hvide Slot?

- Ja, selvfølgelig.

- Er hun ond?

- Ond? Nej, nej, Sylle, det har du sgu da fuldstændigt misforstået. Lili ser ganske vist rigtig forfærdelig ud, men hun er den klogeste i hele skoven.

- Er hun den klogeste i hele skoven? spurgte jeg målløs. Hvad så med jer?

- Hun er meget, meget klogere end os, Sylvester, for Lili, hun er nemlig viis!

- Hvad betyder viis? spurgte jeg.

- Det er, når man både er klog og god. Det er, når både ens hjerne og ens hjerte kører for fulde omdrejninger.

- Lili er klam, sagde jeg.

- Nej, Sylle, Lili er viis. Hun har stil!
- Lili er ... viis, gentog jeg.
- Ligesom du er usynlig, ja, svarede Ellevelingerne. Men der er bare én ting. Lili bærer på en stor sorg. Det er derfor hun er så tyk og fed: hun lever af nervepiller og umådelige mængder af chokolade, fordi hun sørger.
- Jeg ved godt, hvad chokolade er, men hvad er nervepiller?
- Det er nogle piller man spiser, når man er ked af det. Og Lili er ked af det. Lili bærer på en stor sorg.
- Hvordan kan man bære på en stor sorg, når man har et kæmpestort slot at bo i?
- Der er noget du må vide, Sylvester. Lili har en datter. Og Lilis datter er et skelet, Sylvester, og hun hedder Fatima, og hun har været et skelet lige siden hun blev født, og nu er hun syv år – to år yngre end dig.
- Jamen, jeg er selv usynlig, og jeg er da næsten aldrig ked af det. Næsten aldrig altså. Hvorfor skulle Lili så være ked af det, fordi Fatima er et skelet?
- Det er ikke, fordi Fatima er et skelet, at Lili er ked af det og æder nervepiller og chokolade.
- Hvorfor så?

- Lili er ked af det, fordi Fatima er sådan en bange lille pige, der ikke tør gå uden for døren og ud i skoven. Fatima bor i kælderen og vil ikke engang gå ovenpå i slottet, for der er jo vinduer, hvorfra man kan se skoven. Lili siger, at Fatima lider af angst, både panikangst og generaliseret angst.
- Jamen, kan Fatima så ikke også bare få nogle piller? spurgte jeg.
- Nej, for der findes ingen piller mod at være bange for at gå i Den Fortryllede Skov. Og når man oven i købet er et skelet, rasler pillerne jo bare lige igennem én.
- Hvis Fatima er et skelet, har hun så ikke nogen hjerne? Eller ... eller noget hjerte? Men det kunne Ellevelingerne ikke svare mig på.

23.3.2003

- Skal jeg fortælle dig noget om skoven?

- Nej!

Fatima rykkede endnu længere ind i krogen.

- Jeg vil fortælle dig noget om skoven, hvad enten du vil høre det eller ej. Noget om ... træerne.

- Nej, hviskede Fatima.

- Vidste du godt, at træerne kan lyse?

- Lyse?

Fatima sad og så meget yndig ud i den guldbrokadekjole hun havde trukket ned over sit skelet. Jeg var nok blevet en lille smule forelsket ...

- Ja, hvis man ser godt efter, kan man se træerne stå og lyse til hinanden. Det er sådan træer snakker sammen. De lyser.

Fatima, de står og lyser!

- Hvad snakker de om?

- Træerne snakker ikke om noget bestemt, ligesom vi gør. De lyser mere, fordi de er så glade for livet og evigheden.

- Jeg ved sgu da ikke, hvad du snakker om, med evigheden, hvædede Fatima. Jeg kender ikke noget til nogen evighed.

- Evigheden, det er når man føler en glæde og glød indeni. Evigheden er hverken god eller dårlig, evigheden er mere som en glød eller varme i dit hjerte.

25.4.2003

Vi holdt os stadig på klos hold af Det Hvide Slot, gjorde Fatima og jeg. Men da hun jo aldrig havde været uden for en dør, var der skam også rigeligt at se på, når man kikkede ind ad de forskellige vinduer. Jeg var bare glad og stolt over at have lokket hende med udenfor. Måske er jeg god til at lokke.

Hvad hverken Fatima eller jeg havde haft nogen anelse om var, at Lili havde mange lejere boende i den kæmpestore bygning. Nu gik vi rundt og udspionerede de forskellige mennesker, der boede der.

Tusmørket faldt på, og jeg mærkede en forsigtig hånd i min. Det havde jeg aldrig prøvet før. Og så en skelethånd? Og hvordan kunne hun finde min hånd, når jeg nu engang er usynlig? Hun gik vel efter lugten. Jeg lugter kraftigt, ved jeg, og det er ikke ligefrem af parfume. Jo, måske sandeltræ og rovdyr! Fatima var altså på én gang bange for det snigende mørke og modig nok til at tage mig i hånden.

Vi sagde ikke noget. Man siger ikke lige så meget, når man er udendørs, for så behøves det ikke. Vi sneg os hen til et kældervindue, der ligesom slottets øvrige vinduer var indrammet i guld med indlagte turkiser. Fatima slap tøvende grebet om min hånd, og vi lagde med hænderne vores øjne tæt op ad ruden.

Inde bag ruden var der bælgravende mørkt.

Herude var skumringen også umærkeligt gledet over i nat. Jeg var nervøs for, om Fatima så ville ned i sin kælder igen, om turen var slut, men nu virkede hun opsat på om hun med den yderste umage ville kunne skimte, hvem der boede bag ruden. For vi kunne begge mærke, at der var nogen derinde. Det kan man altid mærke: Hvis der er et andet menneske til stede. Fatima virkede efterhånden, når jeg skottede over til hende, mere og mere nysgerrig, og jeg syntes det var fedt.

Vi var på eventyr.

Pludselig skete der noget helt voldsomt inde bag guldruden. Fra det totale mørke, vi næsten hypnotiserede havde stirret ind i uden at ænse tiden, tændtes der lys. Ikke bare en lampe, men en vanvittig lang række af stærke projektører, der forekom at fortsætte i det uendelige. Vi rykkede et lille stykke tilbage, vores øjne blændedes et kort øjeblik. Så rykkede vi igen nærmere ...

Cirka midt i salen – for det var en sal og ikke som vi havde formodet et lille ydmygt kælderrum, som det Fatima boede i – cirka midt i salen stod en lænestol. Og der sad han og læste i en meget stor bog.

Det var en gammel hvidhåret mand, som Fatima straks døbte Kunstlysmanden. Han havde altså siddet dér og ventet til det blev mørkt og solen borte, så han kunne tænde for alle sine elektriske pærer. Kunstlysmanden, hviskede hun, og så hed han det imellem os.

Kunstlysmanden tålte ikke dagens lys.

Da vores øjne havde vænnet sig til ham og hans grønne øreklapstol af læder fyldt med knapper, kunne vi se længere tilbage i rummet. Vi så, at salens vægge var totalt beklædt med bogreoler. Bøger, bøger, bøger så langt øjet rakte.

Selv sad den gamle hvidhårede Kunstlysmand i sin slåbrok og med bare fødder uden at fortrække en mine. Han var optaget af sin bog. Det gøs i mig, da jeg med mit falkeblik kom til at læse titlen på den bog, han sad og læste.

Bogen hed DEN USYNLIGE DRENG.

14.10.2003

S2YGGEKIKKERTEN

Der var engang en treven men også kysk prins, begyndte Kunstlysmanden.

Nat og dag havde han et problem.

Der var et ord han ikke turde skrive. Prinsen turde ikke engang sige det til sine venner, og det er ikke så godt, når man er prins.

I øvrigt, hvad menes der med, fortsatte Kunstlysmanden, at Prins Eugen, som han jo hed, var treven men også kysk?

Hør nu og døm selv, hvad han sagde:

”Jeg, Prins Eugen, er bare en stakkels dreng, der ikke fordømmer nogen, hverken månen eller piger eller mine kammerater. Men ingen kan få mig til hverken at sige eller at skrive dét ord.

ORDET er ikke LÆNGSEL, det er ikke SMERTE og det er ikke ØMHED.

Det er ikke ordet MEDFØLELSE og det er ikke ordene KÆRLIGHED, MÅNE, PIGE eller KAMMERAT.

Jeg er STAKKELS – godt jeg ikke er digter, ligesom de dér digtere, der fandtes i gamle dage, og som min far, Kong Krystal, fik udryddet og forbudt. Og sangerne, godt han også fik dem forbudt, min far Kong Krystal, Kong Krystal, Kong Krystal.”

Modsat prinser i eventyr mistede Eugen hverken sit pietetsløse væsen eller sit ultramarinblå hår. På trods af, at han onanerede hver tredje uge – i mørke og med tømt hoved – led han hverken af ærbødig hensynsfuldhed, barnlig ømhed og respekt, anstændighed over for tradition, forældre, foresatte osv. samt afdøde.

Han var ikke en romantisk balletprins, han kørte som en besat i sine turbobiler, drak og kneppede poptøser til højre og venstre og tog på slædefart på indlandsisen i Grønland og meldte sig ind i frømandskorpset.

Og så var det trevent og kysk hjem til slottet med hænderne over dynen.

Med hensyn til det ultramarinblå hår skal det nævnes, dels på grund af sin dybblå chok-effekt – dels på grund af ORDET han ikke kunne, turde eller ville finde.

Ultramarin, smerte, måne ... selvfølgelig var det ikke de ord, men måske var de ord alligevel en slags PILE, der pegede på det ord han nu i en alder af femogtredive år stadigvæk ledte efter.

Eugen elskede eller følte i det mindste en svunden ulmen, når han overværede øjenudstikningen af nye digtere, der var blevet arresteret af sikkerhedstjenesten, Det Hermeneutiske Lyskorps. Øjenudstikningerne af digtere og tungeudrivninger af sangere var de eneste begivenheder, hvor prins Eugen, der var så genert, så genert, viste sig offentligt. Folk så på ham med beundring og sagde: Han er så al-min-de-lig. I øvrigt en bizar egenskab for en prins af blodet. Men herregud det var et lille bondeland, hvor folk var vant til at skyde svin og bolle heste, så deres meningstilkendegivelse om prinsens almindelighed var sikkert god nok – for dem.

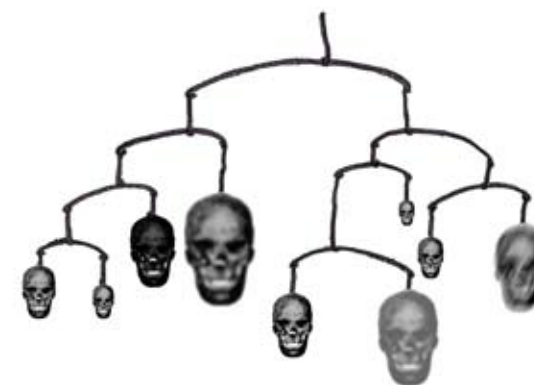
Folket og prinsen havde i hvert fald det til fælles, at de elskede at køre børn over på motorvejene plus de spektakulære øjenudstikninger og tungeudrivninger foran kongeslottet.

Prinsen sad på sin tribune med sit ultramarinblå hår og altid en gul skjorte. Altid gul. Ikke okker, ej orange, ikke umbra - MEN GUL SOM EN freak-ing-fucking citron. Det nævnes, fordi den gule skjorte kan have affinitet til ORDET, som Hans Excellence og Nåde hverken turde udtale eller skrive.

Kong Krystal døde indiskutabelt af alkoholforgiftning på en skiferie i Østrig. Aha, landet vi her taler om med prins Eugen, der nu udråbtes som konge, var altså ikke Østrig. Det nævnes, fordi det kun efterlader en mulighed i 2004: Lille, mindreværdigt bondeland i Europa ...

Hvad er Europa? spurgte Fatima.

(scene efter Sylvester og Fatima har kigget ind ad vinduet til kunstlys/skyggegekiggertmanden.)

Opstemt forlod jeg Fatima.

Men min mave føltes noget slukøret af mangel på pleje, nemlig i form af mad. Jeg havde helt glemt at spise i to dage.

Hvad gør man så? Det ville tage for lang tid at opstøve en vaskebjørn eller lignende. Jeg checkede hurtigt en af mine vaskebjørnefælder, men den var selvfølgelig så tom som en barnenæve. Og larver havde jeg ikke lyst til, men noget mere raffineret.

Ellevelingerne! Jeg skyndte mig ned til Ellevelingerne, for de kokkerer altid de mest udsøgte grøntsagsdrømme. Og lige præcis dén aften – det havde jeg helt svedt ud – havde Ellevelingerne femogtyveårs fødselsdag, så de havde gjort ekstra meget ud af maden.

De serverede algeskum, dunhammergelé og glaserede åkander flydende på en kold suppe af mynte og rabarber og rosenblade.

Ih, hvor jeg mæskede mig. Ih, hvor jeg smovsede.

- Nåeh, Sylvester, hvad synes du så om hende Fatima? grinede de i kor, mens frådserierne løb mig ned ad mundvigene.

- Tjah, hvad synes I? Og tillykke med fødselsdagen for resten ...

- Vi tror hun er god for dig.

- God for mig? Er det ikke mig, der lærer hende ikke at være bange måske?

- Måske, lo de i deres femogtyveårs forspring af visdom og gådefuldhed.

- Vi tror, at Fatima er god for dig! Se på dig, du lyser jo, Sylvester.

Jeg standsede midt i en håndfuld algeskum.

Ellevelingerne vinkede til mig og sagde:

- Gå hjem og sov.

Så luskede jeg hjem til mit Træ Med Den Røde Spindeltrappe op til min hytte og krøb sammen for natten. Og jeg sov fem kvarter i timen, den sødeste søvn, jeg nogensinde har sovet.

6.7.2003

Selvfølgelig ville jeg vise Fatima mine bedste og dyrebareste venner, nemlig Ellevelingerne.

Efter en overraskende lille overtalelse tog jeg hende i hånden længere ud i skoven, og vi gik ned til deres sø.

- Hej! Jublede Ellevelingerne i deres sædvanlige kor.

- Nå, dét er så hende Fatima, du har fablet om.

Fatima klemte min hånd et øjeblik og sitrede.

- Bader de nøgne? hviskede hun til mig.

- Ja, de bor jo her. Det er Ellevelingernes sø, deres hjem. Er her ikke kraftfuldt?

- Jo, men er de ikke ... er de ikke søstre?

- Jo, de er jo Ellevelinger.

- Jamen, de er nøgne.

- Hvis du kunne se mig, Fatima, ville du også kunne se, at JEG er nøgen.

- Det er noget andet, sagde hun.

- Hvordan?

- Jamen, Sylvester, de er søstre ... undskyld, Ellevelinger. Er de forelskede i hinanden eller sådan noget?

- Forhåbentlig, sagde jeg usikkert. Hvad der foregår under vand-spejlet blander jeg mig ikke i.

- Jamen, det må man jo ikke.

- Fatima, vi er langt ude i skoven, og herude dømmer vi ALDRIG hinanden. Alle liv har deres ret, og man må aldrig dømme et andet levende menneske, for man kan ikke kende bevæggrunde ... hvad der ligger bag. Nemlig Åndens Trodsragt.

- Jamen, er det ikke dekadent? hviskede hun.

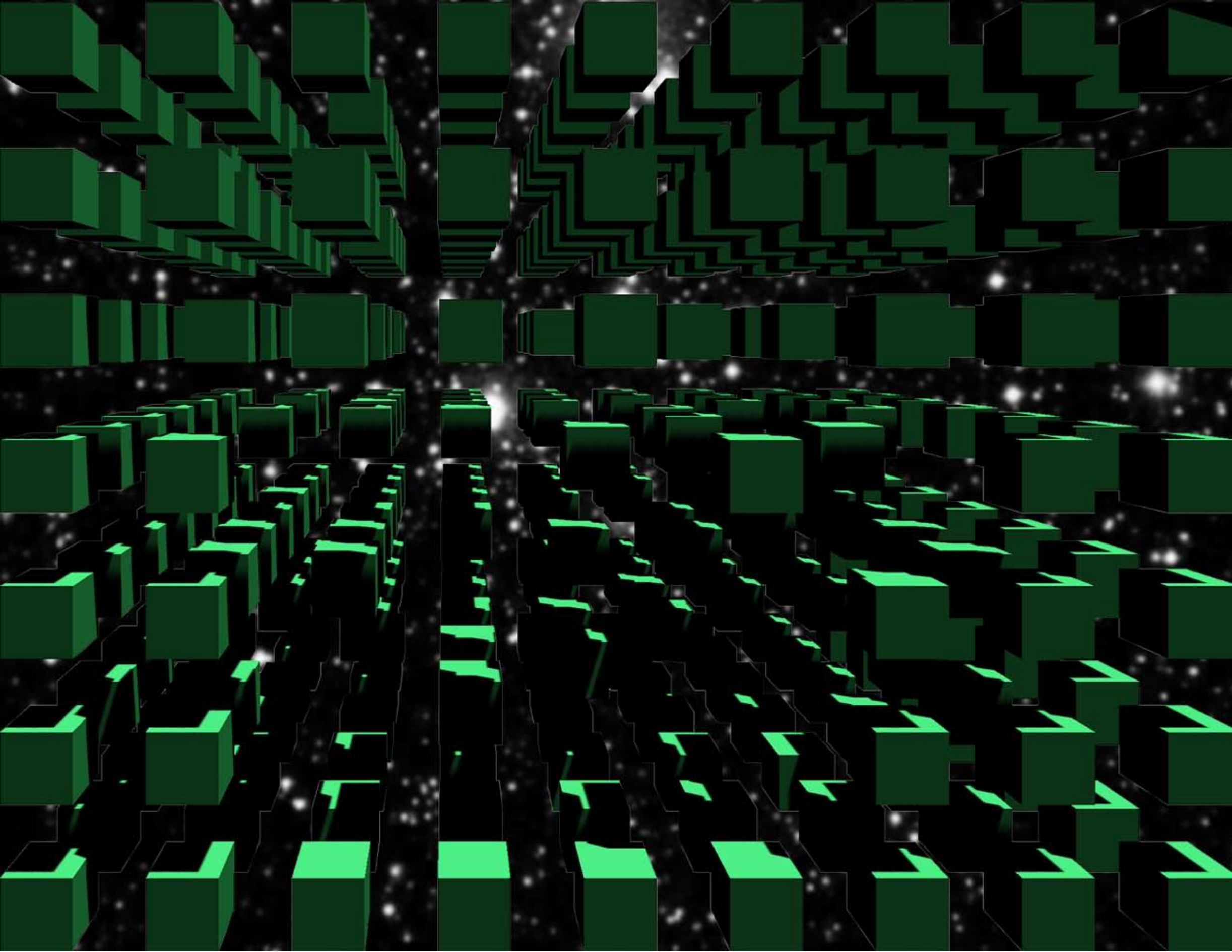
- Synes du, det er dekadent, fordi jeg er usynlig? Eller fordi du er et skelet? svarede jeg vredt.

- Hva' fa'en snakker I om? råbte Ellevelingerne i kor. Er det ikke os I kom for at besøge?

De skulle altid være så nysgerrige med alger i håret og vaskebjørnehår i mundvigene.

Jeg slap Fatimas klistrede fingre.

- Nej, Sylvester, du må ikke slippe mig, ikke herude, det er ikke rimeligt.

- Okay, sagde jeg og tog hende atter i hånden.

- Ja, jeg, som angst har siddet henne i mit hjørne hele min kælderungdom, har i hvert fald aldrig gjort nogen noget ondt, man kunne dømme mig for, hvæsedes Fatima pludselig uden at tage øjnene fra mine venner.

- Er du sikker på dét, Fatima?

- Ja. Jeg lider ligesom Lili af antisipatorisk angst, det vil sige foregribende frygt, og så er man ude af stand til at handle og derfor også ude af stand til at gøre andre ondt, råbte hun nærmest rasende.

Ellevelingerne kiggede ned i deres hjem.

Nu måtte jeg svare skovenes svar:

- Det er sjovt, at du lige nævner Lili, Fatima. Er du sikker på, du aldrig har gjort hende ondt eller såret hende, for eksempel med dit raseri? Ved du da ikke, at selvom man sidder nok så stille og syg henne i en dunkel krog, slipper man i denne verden aldrig uden om at gøre andre kede af det. SPØRGSMÅLET ER KUN HVOR MEG-ET. Og noget helt andet er, at du sikkert har ret: du har sikkert ikke gjort Lili ret meget andet end at sidde i din krog og været møg-sur. Jo, og så fortalt mig alt om hende. Og alligevel må du aldrig dømme andre, for de fleste mennesker i skoven er GODE, ligesom du på trods af dine fejl er GOD! Du sidder i din krog, udleverer Lili og alligevel tilgiver hun dig alt, og du er som hun et godt menneske, og nu er du kommet med mig i skoven og bliver ved med at være et godt menneske i mine usynlige gråblå øjne. Lige meget hvad du har gjort eller gør.

Jeg, Sylvester, havde vist mest talt om mig selv. Men hvad skal jeg gøre: Jeg Nøgen, Usynlig, Forældreløs. Og overlever fra dag til dag i en frygtelig underskov af slanger og skorpioner.

8.7.2003

Natten faldt igen på. I min skov er det ikke altid lige nemt at gennemskue, hvornår natten falder på, og hvornår det er dag. I dagslys tager tingene sig jo tit og ofte helt anderledes og mere glade ud end om natten, men det virkede som om min lille Fatima – hov, hvad var nu dét?! Min lille Fatima? Nå, det virkede nu som om hun var begyndt at slappe mere af i det åbne.

- Sylvester?

- Ja?

Hun var det smukkeste skelet, jeg nogensinde har set, inklusive ræveskeletter.

- Hvor er så de lysende træer? Dem du lokkede med?

- De lysende træer? De er lige foran din næsetip, Fatima. Kan du ikke se de står og lyser over det hele?

- Nej, helt ærligt, svarede hun lidt skuffet.

- Okay, nu skal du bare stå helt stille og tage fem dybe indåndinger.

- Fem dybe indåndinger, gentog hun og fulgte min anvisning.

- Og så siger vi ikke noget, Fatima. Vi taler ikke. Det er kun i dybeste stilhed, man kan se træerne lyse til hinanden.

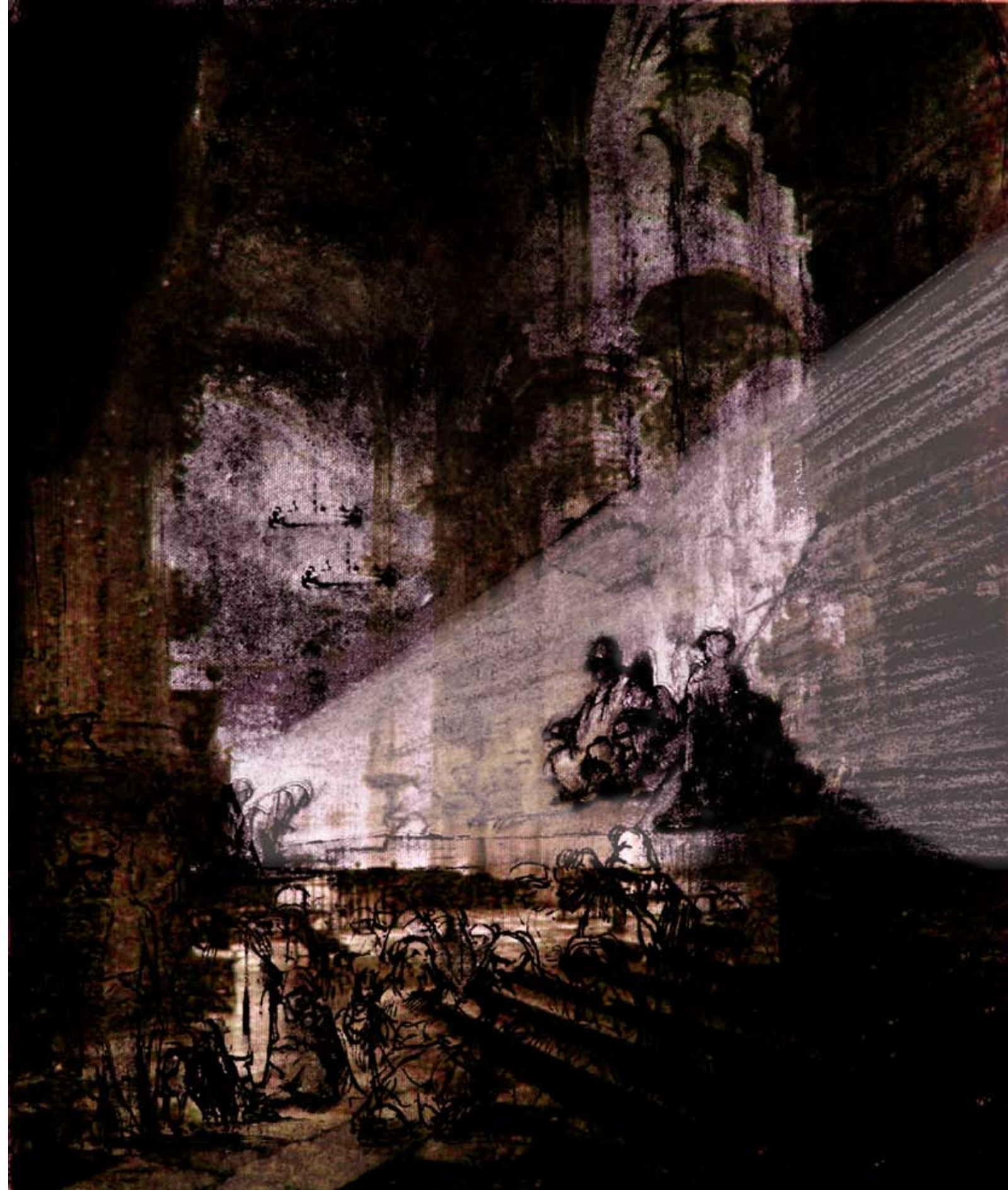
Vi tav.

Der gik ikke ret længe, så kunne både hun og jeg se det, der gjorde hele Dette Dyrebare Øjeblik værd at leve. Fatima sukkede, og så vidste jeg, at hun kunne se det: Blodbøgen og rødgranen lyste til hinanden. Det var blevet tåge, og alligevel kunne vi se de to træer lyse skiftevis med et gyldent og et violet lys. Træerne havde intet hastværk. Blodbøgen ventede tålmodigt og årvågent på, hvad rødgranen lyste til den. Og så svarede den. Det var det lykkeligste øjeblik i mit absurde liv. Fordi jeg havde én at dele det med. Og ikke bare én, men hende.

Hun sukkede igen, og vi stod sådan en hel time og så bøgen og granen udtrykke, hvad det var vi selv ikke kunne sige, fordi der ikke findes ord for det i menneskesproget.

- Vent til du ser ahorntræerne, hviskede jeg til sidst.

Og efter den time syntes jeg tidspunktet var kommet til at jeg turde tage den grønne eliksir op af den usynlige bjørneskindstaske jeg altid bærer på min hofte.

12.7.2003

Jeg rakte hende flasken med den giftige saft. Den grønne eliksir er giftig, når man ikke jævnligt kigger ind i sig selv og ser efter, om man prøver at gøre tingene så godt som muligt – men hvis man putter blot en dråbe af den grønne eliksir i et glas vand og skænker den til én man holder af, så har den den helt modsatte virkning: Så handler man af et rent hjerte, FORDI man tror på, at den man holder af virkelig har et rent hjerte. Og så bringer eliksiren lykke!

Alt dette meget mærkelige betroede jeg Fatima. Vi havde jo ikke noget glas vand herude, der forelå en slags nødsituation, men da jeg nu med sikkerhed troede på, at vi efter at have set træernes Hemmelige Besked begge havde et rent hjerte, gav jeg hende en dråbe på hånden og slikkede den af.

Derefter dryppede jeg en til dråbe på min egen hånd, som hun slikkede af.

Da begyndte træerne at lyse som aldrig før, nu også ahorn-træerne i det fjerne, og der udbrød et kæmpestort fyrværkeri inde over New York, selvom det ikke engang var nytårsaften.

- Fra nu af skal du aldrig være bange mere, Fatima. Jeg vil altid være din allerbedste ven.

Og jeg så hende dybt i øjnene, hvor tårerne randt: og jeg kunne se, at det virkelig var sandt!!!

Sådan skete alt det med, at jeg lærte Fatima aldrig mere at være bange, for det med Den Grønne Elixir ved jeg jo slet ikke er rigtigt. Det var bare en jeg engang fandt, som nogen turister havde smidt fra sig.

Men Den Grønne Elixir virkede, fordi vi virkelig troede på hinanden.

Og ved du hvad?

Siden den dag har Fatima altid gået rundt i skove helt uden at være bange.

Jeg gav hende en mærkelig ro.

Og siden da, nu tør jeg godt fortælle dig det: siden da har jeg heller aldrig været bange.

For det var jeg nemmelig nok hemmeligt.

Indtil jeg havde gjort noget godt for et andet levende væsen.

Bare et.

Og det var Fatima.

FINIS

EFTERSKRIFT

Friendship

Den Usynlige Dreng er afslutningen på et kunstnerisk samarbejde mellem to poetiske mennesker. Poetiske især i ordets oprindelige betydning: skabende. Et samarbejde, der er gået på tværs af kunstarterne musik, litteratur og billedkunst og med rod i 80'ernes kunstmiljø.

Skeel og Vizki hilste første gang på hinanden i Poul Borums hjem i Havnegade. Borum var i 1983 i gang med at fortælle Danmark om en ny vidunderlig digter ved navn Morti Vizki. Det unge håb boede hos Borum, der samtidig til den anden side havde fået øje på billedkunstattalentet Christian Skeel og meddelt ham, at han ønskede at købe et af hans værker. Skeel måtte selv bringe skulpturen, der havde været udstillet på det nyåbnede Galleri Kongo i St. Kongensgade, til Havnegade. Kort tid efter mødet i Borums stuer fandt Skeel og Vizki deres eget rum. Et kunstnerisk rum med højt til loftet, smæk for skillingen og med en dynamik, der opstod af, at ingen af udøverne i skabelsesprocessen skulle gå på kompromis.

Kompromisløsheden og den gensidige inspiration begyndte med og i musikken. Morti Vizki havde i begyndelsen af 1980'erne travlt. Han skulle både være digter og rockstjerne, og en aften hørte Skeel ham spille til en koncert. Vizkis instrument var storebrorens synthesizer, og de elektroniske lyde, han den aften fik ud af den, var nok til, at Skeel efter koncerten foreslog, at de begyndte at komponere musik i fællesskab. For første gang havde Skeel mødt et andet menneske, der udviste samme begejstring for Igor Stravinskys ”Petrushka” som for Jimi Hendrix’ ”All along the watchtower”, et andet menneske, som havde øre for den punk, der ligger i Beethovens kompositioner. At blande det klassiske og moderne, at sammensætte elementer fra vidt forskellige perioder, genrer og stilarter viste sig at blive et særkende for de værker, de to kom til at skabe sammen. ’De unge milde’ kaldte Borum dem med henvisning til tidens billedkunstneriske nybrud i Tyskland (Junge Wilde) og Danmark (De unge vilde) og sørgede for, at de blev ordentligt fotograferet af Marianne Grøndahl. Borums navngivning passer godt til den sødme som Vizki og Skeel gennem deres tilsyneladende umulige sammenstillinger af nyt og gammelt fandt frem og ind til. Sødme fordi deres ready made og samplinger kan sige de utroligste ting, bare aldrig: ”Just joking.”

”Morti var den bedste ven, man kunne få,” sagde Christian Skeel, da han sad på trappen i opgangen til Vizkis lejlighed på Sankt Jørgens Allé en uvirkelig mandag aften i september 2004 og svarede en politibetjent på spørgsmål om den Morten Boeslund Poulsen, der ikke havde svaret sin telefon siden søndag og nu var fundet død i sit hjem. Det var nok ikke det udsagn, betjenten noterede i rapporten, og det lød heller ikke til at være meningen med det. Men mening gav det, ikke kun i det private rum, vi der befandt os i, men også i forhold til den helt særlige arbejdsmetode Skeel og Vizki havde valgt. Nu kan vi andre bøje ordet ’Friendship’ i 80'er-neon og lade det lyse skønt og længe over de værker som de to har skabt sammen. Lige præcis Friendship hedder deres elektroniske musikalbum fra 1987 med et cover, der viser to rundkindede drengebørn i et voksenliv. De har fået militæruniformer på, trykker hinandens hænder som statsoverhoveder gør det foran tv-kameraerne. På himlen over dem er der krigsfly og i det urolige hav bag dem ligger et skib – en kæmpe færge – stødt og roligt.

Skeels og Vizkis arbejdsmetode var tæt forbundet med den næsten maniske dyrkelse af renhed som Vizkis digte fødtes af og Skeels stadige stræben efter at finde ind til kernen i skabelsesprocessen. Vizki skrev sig ikke frem til digtene, han koncentrerede sig, og så skrev han. Det, der kom, var det, der var. Den måde at arbejde på, blev også den måde, han og Skeel arbejdede sammen på. Vizki havde en urokkelig tro på, at de dårlige ideer nok skulle forsvinde i takt med at værket fandt sin endelige form. Han kom aldrig med kritik af noget af det Skeel kom med, og det var gensidigt, for hans evne til at tage imod alt, hvad der kom, var smittende og stærkt inspirerende for Skeel. Samarbejdet byggede på tillid. Alle muligheder blev holdt åbne for at begge kunne blive inspireret undervejs. Torne i øjnene og umulige idéer viste sig også at kunne være befordrende. Parret troede på, at der var en form for natur i det, der viste sig undervejs. En natur som de ikke måtte ødelægge, opgaven var at vælge og sammenstille elementer. Sammen ramte de en følelse af leg og befrielse i skabelsesprocessen, en følelse af, at værket lettede. Når Den Usynlige Dreng her udgives som det, der var, da Morti døde, er det altså en besynderlig konsekvens af Skeel og Vizkis rene og ikke-intellektuelle tilgang til den kunstneriske skabelsesproces.

Ud over at fortælle en historie om to udsatte børn, der bliver venner og hjælper hinanden ud af ensomheden, stiller Den Usynlige Dreng derfor også in-

direkte spørgsmålet om, hvornår man kan se på et kunstværk, at det er færdigt? Per Kirkeby har sagt, at hans billeder er færdige, når han ikke gider arbejde på dem længere. Pia Juul har udtalt, at hendes digte åbenbart er færdige, når de ser en lille smule ufærdige ud. Niels Frank lader en litterat i Livet i troperne (1998) tale varmt for det præmature værk i modsætning til det modne værk. Det umodne værk er ”et overilet værk, et værk skabt før følelserne og oplevelserne er kommet i balance, et værk der er fuldt af tanker men ikke tid til at tænke efter, et værk der er fuldt af overvejelser men ikke orker at være velovervejet.” (Frank, 1998:13). Måske er Den Usynlige Dreng et sådant umodent værk? Et værk som bliver fuldbåret i mødet med læseren? I den posthumt udgivne digtsamling Almanak (2005) skriver Morten endda: ”Mine digte er født med en blanding af kejsersnit og abort”. Niels Franks litterat får først nævnt det præmature værk som et ideal af vanvare, øjeblikket efter insisterer han på det. Det overilede værk er, kunne man i al hast tilføje, et værk i bevægelse.

I 2002 udgav Skeel og Vizki Rejsebog som i ord og billeder og i samspillet mellem disse minder om Den Usynlige Dreng. På 38 sider mødes man af et digt og et billede, der hver især taler for sig selv og i pardannelsen enten går i direkte korrespondance, eller lader noget helt tredje og mere dukke op i tilsyneladende tilfældige sammenstillinger. Som titlen også angiver, er bevægelse helt centralt for bogen. Bevægelse i betydningen ’at flytte sig’ og ’at blive bevæget’, altså følelsesmæssigt berørt. Trappen er et motiv, Skeels billeder gentager og varierer. Trinene fører beskueren rundt på en rejse i billeder, der nok alle har en harmonisk komposition, indimellem også før sete motiver fra kunsthistorien, men som med deres dybde, farvevalg og overraskende sammenstillinger bliver magiske og dragende - og ja, bevægende.

Én af trapperne i Rejsebog er ligesom i Den Usynlige Dreng en svævende vindeltrappe – Jakobs stige uden jordforbindelse? – og det korte digt på samme side lyder: Hvor længe/Er/Du/I dette digt? Skeels og Vizkis kunst veksler vovet og drillende imellem at give den hele armen og så at være næsten ingenting. Eller ingenting for den travle, for jo længere tid, man bruger på digt og billede, jo mere siger de også. Sammen med trappen i himmelrummet kommer ordene til også at klinge af: Hvor længe er du i dette liv? Eller på metaniveau: Hvor længe kan jeg som digter fastholde dig som læser? Hvornår skal du videre til noget

andet? Afsenderne af ord og billeder har valgt kunsten, ingen tvivl om det, men samtidig er Skeels og Vizkis værker også pinligt bevidste om, at de risikerer at blive lidt hemmelige og alene – måske er der slet ingen, der finder flaskeposten. Kunstneren bliver, idet han vælger kunsten, en outsider.

Vizki var og Skeel er om nogen bevidste om deres fag og tradition. Moderne og klassiske i samme evige nu. Forholdet mellem den nutidige kunstner og traditionen og mellem værk og publikums oplevelse af værket, handler bogen Vej (privat udgivelse, 2003) og billedserien Skygger (udstillet 21. januar-26. februar 2005 hos Galleri Tom Christoffersen) også om.

Vej blev udgivet som privattryk. Skeel og Vizki stod selv for uddelingen af et beskedent oplag af håndskrevne digte og kobbertryk fra én og samme plade. Men hvorfor nu undergrundsvirksomhed? Rejsebog var blevet omfavnet af et enigt anmelderkorps, men alligevel solgte den kun i nærheden af 200 eksemplarer, derfor blev Vej i første oplag kun trykt i 19 eksemplarer. Så kunne de få læsere låne af hinanden. Måske kunne der ligefrem blive tale om en mangelvare? Morten Vizki var stærk i sin tro på sit eget kunstneriske talent, men det plagede ham, at der ikke var nok, der kunne se det. Ved nogle af digtene i Vej er der anført dato for, hvornår de er skrevet, hvilket også gør bogen til en form for desperat digters dagbog. Vizki skrev altid meget tæt på sig selv – eller som han selv formulerede det: ”Jeg skriver om det, jeg ved noget om.” Datamarkeringerne i manuskriptet til Den Usynlige Dreng er vandret med over i den færdige bog og markerer ud over tiden også slægtskabet med forgængeren.

Med værkerne Rejsebog, Vej, udstillingen Skygger og Den Usynlige Dreng kom Christian Skeel til at være en vigtig medskabende i Morten Vizkis sidste kunstneriske virke. Og titlerne Rejsebog og Vej er både søde og beskedne blomster at sluge for de mennesker, der kom til at holde af Vizki. Sandheden er nemlig, at han de sidste år af sit liv ikke rejste spor. Turde knap nok forlade den lille hule på Sankt Jørgens Allé. Sygdom gjorde, at hans fysiske rum i de sidste år hele tiden blev mindre og mindre. Samtidig med at hans kunstneriske rum voksede. Egentlig behøvede han blot at kigge over i lejligheden over for, hvor kvinderne, der mest arbejdede om aftenen og natten holdt til:

FNUG

Elverskudt

Ellevild

Render hun rundt i sin pyjamas

Ved højlys dag

Med vattotter mellem tæerne

Mens neglelakken tørrer

(Fra Almanak, 2005)

Andre værker af Christian Skeel og Morti Vizki:

Rejsebog, Gyldendal 2002

Vej, privat udgivelse 2003

Skygger, udstillet i Galleri Tom Christoffersen 2005

Samlede kompositioner, 2005, dobbelt cd indeholder kompositioner skrevet og spillet af Morti Vizki og Christian Skeel i perioden fra 1984 til 1987.

Endvidere kan man på www.sensuallogic.org se, høre og læse et udvalg af Skeels og Vizkis værker inden for billedkunst, musik og litteratur.

